No. 1018 Zaterdag 27 Juni 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 26 Juni.

Voorloopig Verslag

der Commissie van Rapporteurs uit de Afdeelingen van den Kolonialen Raad over het Ontwerp–Verordening, waarbij voorloopig wordt vastgesteld de Koloniale Huishoudelijke Begrooting van Curaçao voor het dienstjaar 1904.

In de afdeelingen kon men zich in het algemeen met deze begrooting vereenigen, ziende dat door het Bestuur onnoodige uitgaven waren vermeden en daarentegen de vereischte sommen werden aangevraagd voor hetgeen voor de kolonie nuttig en noodig is en hetgeen ook door het Moederland aan Zijne kolonie, daar die kolonie arm is, moeilijk kan onthouden worden.

Hoezeer de afdeelingen de bevoegdheid daartoe niet konden of wilden ontkennen, vroegen zij zich toch af, of de beraadslagingen van den Kolonialen Raad over de begrooting zoolang de ontvangsten de uitgaven niet dekken wel van nut geacht konden worden, wanneer men ziet, dat bij de indiening van de begrooting aan de Staten–Generaal de Minister, zooals verleden jaar nog is geschied, zoo weinig acht slaat op hetgeen door den Gouverneur en den Raad in het belang der kolonie wordt beschouwd, en meenden dat alleen ontmoediging het gevolg daarvan kon zijn.

Men hoopte daarom, dat in het vervolg ook eenigszins moge worden gelet op hetgeen de Koloniale Raad in het belang der kolonie nuttig en gewenscht acht, dan zullen wellicht kleine credieten, die door den Kolonialen Raad op de begrooting gebracht, of op het Ontwerp–begrooting gevonden en door den Raad bekrachtigd waren, niet meer zoo systematisch worden geroyeerd en zal de Koloniale Raad de voldoening moge hebben, dat hij als ter plaatse aanwezig erkend wordt, als beter dan anderen, die ver af zijn in staat de behoeften vooral in zulke kleine zaken te kennen.

Niettegenstaande den verkeerden indruk, dien het Voorloopig Verslag op de Begrooting van 1903 op enkelen schijnt gemaakt te hebben, dat de Raad wel als subsidie van het Moederland wil ontvangen, wat hij niet door verhooging der belastingen in de kolonie gedekt wenscht te zien, hoewel die verhooging mogelijk is; kunnen de afdeelingen ook dit jaar niet anders dan herhalen wat verleden jaar bij de algemeene beschouwingen in gezegd verslag hieromtrent is beweerd, (waarnaar zij kortheidshalve meenen te mogen verwijzen) en doen uitkomen, dat, al mogen enkelen, die nu geen belasting betalen, belast kunnen worden, zij die reeds belasting betalen moeilijk meer kunnen opbrengen in de tegenwoordige tijden van algemeene malaise.

Ad art. 2a. Eenige leden hadden na het antwoord door den Gouverneur verleden jaar gegeven, verwacht dat, nu er met den Minister hieromtrent een correspondentie is gevoerd, de zaak van den advokaat–generaal ten parkette eindelijk haar beslag had gekregen en in plaats van vier hoofdcommiezen op de Begrooting zou zijn gebracht een advokaat–generaal met een traktement ad f3000 evenals voorheen, en drie hoofdcommiezen.

Met referte aan het aangehaalde Voorloopig Verslag meenden deze leden met nadruk de wenschelijkheid te moeten betoogen, dat er op het Parket een advokaat–generaal zij, van wie men eischen mag, dat hij op de hoogte van zaken zij om den procureur–generaal te kunnen vervangen en de werkzaamheden met dezen te deelen. Immers waar deze alleen staat voor alle beslissingen als Openbaar Ministerie in burgerlijke en strafzaken, als hoofd van politie in de gansche kolonie, als hoofd van den industrieelen eigendom en het krankzinnigenwezen, enz., kon men, naar hun oordeel, niet ontkennen, dat dikwijls bij samenloop van zaken uit de verschillende takken van zijn ambt zijn krachten niet anders dan te kort moeten schieten ten nadeele van het algemeen belang en het een en ander aan andere handen overgelaten moeten worden. Om deze redenen meenden zij ten sterkste te moeten aandringen dat alsnog de Begrooting in boven aangegeven zin wordt gewijzigd.

Andere leden vroegen of de hoofdcommies den procureur–generaal dan niet zou kunnen vervangen en de werkzaamheden met hem deelen, waarop als antwoord werd gegeven, dat de naam niet veel ter zake deed, maar dat het toch tot het eigenaardige van een Hof behoort, dat het samengesteld zij uit o. m. een procureur–generaal en een advocaat–generaal, en dat voor f3000 hoogere capaciteits eischen, speciaal in rechten, gesteld en verkregen konden worden.

ad art. 65. Men achtte dit toezicht hoogst noodig op Bonaire, waar het vellen van boomen op de Gouvernementsgronden niet tot de zeldzaamheden behoort.

ad art. 108. Erkennende, dat waar onderwijs aan onvermogenden werd gegeven een billijke vergoeding daarvoor diende te worden gegeven, meenden sommige leden, dat het raadzamer was, dat onderwijs te beperken, dan nieuwe belastingen te scheppen ter bestrijding der kosten daarvan.

Andere leden waren daarentegen van opinie, dat die beperking ten eenenmale ongewenscht was, daar het een der eerste plichten van ons Bestuur moest zijn om minvermogenden in de gelegenheid te stellen, degelijk onderwijs kosteloos te verkrijgen en dat het Moederland zeer zeker altijd bereid zal worden bevonden om ons ten deze bij te springen.

ad art. 142. Men beschouwde de uitgaven voor dezen post in deze tijden van nood, waarin het geld veel eer bespaard of voor iets nuttigers besteed moest worden, als niet gewenscht, vooral daar het hier geldt een toestand, die reeds jaren bestaat, en geen noemenswaardig nadeel na zich sleept.

Terwijl anderen het hierbedoeld werk als nuttig en die hervorming als een stap vooruit roemden, daar er op het oogenblik geen stuk domein in kaart is gebracht, vreesden weer anderen, dat het zonder degelijk onderzoek op kaart brengen van domeinen het nadeel zou kunnen hebben, dat daaruit een vermoeden ten voordeele van het Gouvernement geput zou worden.

ad. art. 143. Men vroeg of deze, waarschijnlijk telkenjare terugkomende buitengewone uitgaven ten behoeve van het beheer van het domein wel werden gerechtvaardigd door het geringe bedrag der inkomsten, waarvoor zij gemaakt moesten worden, waarop geantwoord werd, dat bedoeld bedrag veel hooger was dan twee duizend gulden.

ad. art. k45. Sommige leden vreesden, dat het nu niet de geschikste tijd was om tentoonstellingen voor te bereiden of te houden, en betwijfelen ten zeerste of in 1904 de landbouw en de veestapel in de mate van den achteruitgang in dit jaar ondervonden, bekomen zullen zijn om eenigszins een goed figuur op een tentoonstelling te kunnen maken, en gaven daarom in overweging die tentoonstelling voorloopig maar uit te stellen.

ad. art. 147. Eenige leden hadden verwacht, dat in deze meer voordeel zou zijn getrokken uit de ondervinding van de heeren S. E. L. Maduro & Sons, die bewees, dat geboorde putten zeer arm aan bruikbaar water zijn, en dat bij een eenigszins hoogen eisch het water daarin dadelijk brak werd; zoo zelfs dat genoemde heeren, die kostbare toestellen voor het boren van putten ter hunner beschikking hebben nu zijn overgegaan om de voorkeur te geven aan gewone gegraven putten.

Andere leden voerden hiertegen aan, dat het aangegeven resultaat verkregen werd, doordat verzuimd wordt den toevoer van zoutwater door het inslaan van pijpen in den grond af te sluiten.

Ook vonden eenige leden, dat het niet aanging eenige waarde te hechten aan de opinie van den heer Pierce, die fabrikant, meer geneigd zou zijn de zaak uit een oogpunt van afzet zijner fabrikaten, dan uit dat van het belang der kolonie te beschouwen; dat het voor de hand lag, dat men om artesische bronnen te treffen dieper dan of even diep als de bodem der zee moest boren, daar de kans, dat een onderaardsche waterader van zijn bron onder de zee zou dalen en weer juist op het zeer kleine plekje, dat Curaçao heet, naar boven zou vloeien, uiterst miniem genoemd mocht worden.

Andere leden hechtten daarentegen veel aan de meening van den heer Pierce, die een grooten naam te verliezen had en dien niet om een winstje op het spel zou zetten waartegen in het midden werd gebracht, dat mocht al de algemeene regel van dien heer opgaan, Curaçao hoogstwaarschijnlijk de uitzondering zal blijken, die dien regel bevestigt.

Ten slotte gaven sommige leden het maken van dammen als zekerder en voordeeliger in overweging, en raadden aan dezen post, zoodanig te wijzigen, dat de uitgetrokken gelden daarvoor besteed kunnen worden.

De afdeelingen hadden hoegenaamd geen bezwaar tegen de gewenschte vervroegde indiening der begrooting, bijv. in Maart.

Zij namen deze gelegenheid te baat om in overweging te geven bij wijziging der daarmede in verband staande artikelen van het Regeeringsreglement, die reeds met zooveel succes begonnen onafhankelijk making van den Raad van de Uitvoerende macht, te voltooien door den Raad, evenals in Suriname de Staten, zijn Griffier buiten zijn midden te laten kiezen. Door dezen maatregel zou tevens worden ondervangen de moeilijkheid om leden te vinden, genegen om rapporteurs der afdeelingen te zijn, immers heeft de Raad zijn eigen Griffier, dan kan deze algemeen rapporteur zijn, waardoor het bezwaar der meeste leden tegen de werkzaamheden van rapporteur vervalt, daarin bestaande dat zij door hunne dagelijksche bezigheden verhinderd worden meer tijd aan den Raad af te staan om de rapporten uit te werken en op schrift te brengen.

Gedaan op Curaçao, den 19en Juni 1903.

De Rapporteurs,

H. H. R. CHAPMAN.

J. B. GORSIRA.

Naschrift van de Redactie.

De aanhef van het Verslag geeft den ontmoedigenden indruk weer veroorzaakt door het veelvuldig schrappen van kleinere posten op de vorige begrooting. De Minister heeft verleden jaar in zijn MEMORIE VAN ANTWOORD wel getracht zulk een indruk te voorkomen door te verklaren aan de Rapporteurs der Tweede Kamer, die meenen, dat de Minister „al te ver was gegaan" en daarom voor ontmoediging vreesden, „dat dit geschiedde allerminst uit gebrek aan vertrouwen in den Gouverneur", de ontevredenheid kwam en is gebleven. Bij den Gouverneur zal dit schijnbaar bewijs van wantrouwen wel grootendeels zijn weggenomen door de particuliere correspondentie met den Minister, waardoor het mogelijk werd verschillende geschrapte posten weer op de begrooting te brengen, maar terecht verzoekt de Kol. Raad ook wat meer notitie te nemen van *zijn* advies en bemerkingen. Het kan immers zeer goed voorkomen, dat niet volkomen dezelfde zienswijze wordt gedeeld door den Gouverneur en den Kol. Raad, en dan zal het toch zeker voorzichtig wezen beide adviezen naast elkander te leggen en de verschillende bewijzen met elkander te vergelijken en te zien, wat het zwaarste weegt.

De Minister durfde verleden jaar niet voetstoots de meening onderschrijven uitgesproken in het VOORLOOPIG VERSLAG der Kamer, „dat de bijdrage uit 's Rijks schatkist te verlagen ware door de invoering van plaatselijke belastingen." Ditzelfde blijft de Kol. Raad van oordeel. De belasting kan redelijker verdeeld worden, doch zal maar weinig meer kunnen opbrengen.

Jammer, dat hier geen enkel woordje is aan toegevoegd om de blijde hoop uit te spreken, dat het Moederland door EEN BUITENGEWONE SUBSIDIE het jaarlijks terugkeerend tekort zoo niet op eens geheel zal voorkomen, toch aanmerkelijk ver-

minderen, ons daardoor helpen en zich zelf voor jaarlijks terugkeerende groote uitgaven vrijwaren. Want hoe eerder de reeds zoo lang verwachte, krachtige hulp komt, des te eerder ook zullen wij ons zelf beter kunnen onderhouden en minder tot last zijn van het Moederland. Alleen door een buitengewone subsidie van eenige millioenen kan belet worden, dat de jaarlijksche tegemoetkoming toeneemt, zooals de Tweede Kamer vreesde.

De bemerking op art. 2a is zeer juist en naar wij hopen zal de Gouverneur aan dezen alleszins billijken wensch voldoen.

Wat de opmerking aangaande art. 108 der Begrooting betreft, spijt het ons te vernemen dat SOMMIGE vroede mannen van den Kolonialen Raad zich niet geschaamd hebben in *dezen* tijd, nu het standpunt van het R. K. Bijzonder onderwijs toch wel duidelijk en klaar is aangegeven en herhaaldelijk werd toegelicht, te verklaren, „dat het raadzamer was, dat onderwijs te beperken, dan nieuwe belastingen te scheppen ter bestrijding der onkosten daarvan.". Het verdriet ons nogmaals een vergelijking te maken tusschen het Openbaar en Bijzonder Onderwijs, en opnieuw aan te toonen, hoeveel er voor een paar honderd kinderen der O. Sch. en hoe weinig voor de paar duizend arme scholieren van het B. O. wordt uitgetrokken. Het leeuwendeel der onkosten draagt de particuliere liefdadigheid. Waarom dan een redelijke aanvrage tot verhooging van subsidie geweigerd, waarom zelfs voorgesteld het onderwijs aan een deel der arme bevolking te ontnemen, nu het particulier initiatief bereid is deze groote uitgaven voor dit onderwijs nog langer te dragen, als het wat meer steun ondervindt? De briefwisseling met den Minister is nog niet beëindigd, maar reeds nu weten wij, dat de aanvrage om verhooging van subsidie „na ernstige bezwaren" tegen vroegere voorgestelde regeling dezer subsidie, door „*sommige*" leden van den K. R. niet gunstig zal worden ontvangen. Voor de eer onzer Kolonie hopen wij dat die „andere" leden de meerderheid vormen. Zij hebben het juiste begrip over het bestuur van een volk, wanneer zij verklaren, dat het tot „een der eerste plichten" behoort „minvermogenden in de gelegenheid te stellen, degelijk onderwijs kosteloos te verkrijgen." Daar echter ALLE leden erkennen, „dat waar onderwijs aan onvermogenden werd gegeven een billijke vergoeding daarvoor diende te worden gegeven", kunnen wij vertrouwen, dat deze billijkheid ook allen duidelijk zal wezen, wanneer zij slechts bedenken, dat het Openbaar Onderwijs ook voor de BETAALSCHOLEN subsidie geniet, en het Bijzonder onderwijs slechts een tegemoetkoming vraagt voor KOSTELOOS ONDERRICHT.

Het nadeel, dat het niet op kaart brengen der domeinen na zich sleept, is nog al duidelijk. De plantage-eigenaars kunnen nu eerst na heel veel moeiten en kosten te weten komen, hoe ver hun gebied zich uitstrekt, de armenbevolking weet in 't geheel niet, welke gronden te huur of te koop zijn; het Bestuur weet niet, hoe eventueel de waterkeering en dammen moeten worden aangelegd.

Zonder *degelijk* onderzoek moet dit op kaart brengen natuurlijk niet geschieden, maar wat dat, „vermoeden ten voordeele van het Gouvernement" beteekent, is voor ons een onoplosbaar raadsel.

Ad art. 143 ware het beter geweest juist aan te geven, hoeveel meer dan tweeduizend gulden de inkomsten der domeinen bedragen, omdat dit in Holland niet geweten wordt.

De Commissie voor de Tentoonstelling heeft nog niets publiek gemaakt, wij weten dus niet in welken geest deze zijn zal, mocht het plan bestaan alleen producten van Curaçao zonder vergelijking met voortbrengselen van anderen landen ten toon te stellen, dan vreezen wij ook voor een mislukking en hopen, dat die 1000 Gld zullen bespaard blijven.

Voor het nemen van proeven met een boormachine *om uit te maken* of diepere putten, artesische of gewone, hier mogelijk zijn meenen wij de f 10,000 niet onnut besteed. Het Bestuur moet hier voorgaan, nog nooit zijn hier proeven genomen op buitengewone diepten; dat men het thans doe, nu de waterquaestie een levensquaestie blijkt te wezen. Dit bedrag is te gering om hiermede een begin te maken met het indammen van Curaçao, maar het was hier de plaats om te gewagen van het plan om groote kostbare dammen aan te leggen over geheel Curaçao en de andere eilanden als eenigst redmiddel om het algemeene gebrek aan water tegen te gaan en onze Kolonie vruchtbaar te maken en geschikt voor den landbouw.

Het heeft ons ten zeerste bevreemd, dat „de afdeelingen...... hoegenaamd geen bezwaar (hadden) tegen de gewenschte vervroegde indiening der begrooting, bijv. in Maart." Vroeger, volgens den Minister, schenen de bezwaren onoverkomelijk; herhaaldelijk was beproefd ze te overwinnen, maar te vergeefs. Thans bestaan er zelfs geen bezwaren. Vreemd, maar gelukkig, er kan dan wat meer zorg aan onze begrooting besteed worden in Holland.

De laatste opmerking over den griffier, begrijpen wij niet al te best. De Gouvernementssecretaris staat *buiten* den K. Raad en is thans griffier, nu vraagt men voortaan een griffier *buiten* den K. Raad te mogen kiezen. Wat hiermede bedoeld wordt, vatten wij niet. Of verlangt men soms een afzonderlijken secretaris enkel en alleen voor den K. R.?

Eenige West-Indische Cultuurgewassen.

I.

Geachte Redactie,

Voor een paar weken gaf U mij gelegenheid tot plaatsing van een artikeltje omtrent de bestrijding van „Pies–pies." Onder de verweersmiddelen heb ik toen niet genoemd deze belangrijke factor: Weerstandsvermogen der Plant. Van algemeene bekendheid toch is het, dat krachtige planten beter verschillende ziekten doorstaan en weerstaan dan zwakkere. Ongetwijfeld kan de Planter zelve veel invloed uitoefenen op de meerdere sterkte zijner gewassen door ze, zooveel hem mogelijk is, te laten groeien onder gunstige condities m. a. w. door ze op zorgvolle en oordeelkundige wijze te cultiveeren.

Het doel met deze zorgvuldige cultiveering beoogd is echter niet alleen het verkrijgen van planten met veel weerstandsvermogen tegen schadelijke invloeden, integendeel dit is in den regel slechts bijzaak, hoofddoel der cultiveering is steeds het bekomen eener zoo groot mogelijke opbrengst. In de laatste jaren is ook voor verschillende tropische gewassen nagegaan wat de beste wijze is van cultiveering. Verschillende proeven zijn in deze richting reeds genomen en worden op steeds uitgebreider schaal voortgezet. Vooral op de Engelsche West-Indische eilanden wordt van Regeeringswege in dezen sterk gewerkt. Zoo is er dan ook van lieverlede eene theorie ontstaan voor den Tropischen Landbouw, welke voor een groot deel is te danken aan grondige onderzoekingen en oordeelkundige proefnemingen. Het is aan de hand dier theorie, dat ik eenige aanteekeningen en opmerkingen heb gemaakt omtrent de cultiveering van enkele gewassen, welke ook op Curaçao worden geteeld. Mogen latere proefnemingen op ons eiland nog veel dienaangaande leeren.

A. Oranjeboom en *Limoen*. Beide groeien in bijna alle gronden mits deze behoorlijk zijn drooggelegd. Goede oogsten kan men alleen verwachten op rijken bodem. Al de leden der familie Citrus beminnen eene welvoorziene tafel. Hoe meer humus bovendien, hoe beter. Beschaduwing door grootere boomen is geheel onnoodig, de boomen dezer familie tieren 't best in 't volle zonnelicht. In West-Indië worden de Oranjeboomen voor 't grootste deel opgekweekt uit zaad. De zaden moeten zoo mogelijk versch van de vrucht worden geplant, want zij verliezen spoedig de kiemkracht. Wil men zaden bewaren dan geschiedt dit 't best in *droge* aarde. Voor de groote cultuur zaait men 't best uit op plantbedden, voor de kleine in plantbakken.

Om ongedierte verwijderd houden kan men deze bakken een paar voet boven den grond plaatsen. De *zaden* worden uitgezaaid op 3—4 duim afstand in de rijen, die 6—10 duim van elkaar moeten zijn verwijderd. Met het oog op den langen hoofdwortel, worde de bodem van het plantbed diep omgespit. Spoedig zullen de zaden ontkiemen en na een jaar de planten kunnen worden overgeplaatst. In droog klimaat en op armen grond is 20 voet onderlinge afstand de meest geschikte. Nimmer plaatse men de boomen op kortere distantien van elkaar. Uitgezonderd in zeer bevoorrechte streken met rijke, diepe teellaag waar zulks overbodig is moeten de plantgaten voldoende worden geprepareerd, d. w. z. van goede en goed bemeste teelaarde voorzien. Bij de verplanting diene men zooveel mogelijk te zorgen dat de hoofdwortel niet breekt. Gebeurt dit toch dan snijdt men bij de wonde den wortel glad af met een scherp mes. Zeer verkeerd is het planten te nemen met oneffene, zoogenaamde getande, wonde van den hoofdwortel. Is de boom eenmaal aan den groei dan zorge men in de eerste plaats voor deze twee zaken: *verwijdering van alle onkruid* en *herhaalde losmaking* van den bodem. Daar de zijwortels zich zeer dicht aan de oppervlakte van den grond bevinden mag in de onmiddellijke nabijheid van den stam de bodem niet meer dan een paar duim diep worden omgehakt. Hoe dieper echter de bewerking van den bodem tusschen de rijen, hoe beter. Niet alleen dat door herhaald behakken van den bodem de uitdroging wordt tegengegaan wegens de verbreking der capillairen in de bovenlaag, maar ook verkrijgt de lucht zoodoende meerdere gelegenheid in den bodem door te dringen. De ademhaling der wortels en verschillende oxydatieprocessen worden hierdoor zeer bevorderd. Voor oordeelkundige bemesting is de Oranjeboom zeer dankbaar. Oude noch jonge boomen mag men vergeten te bemesten. Dierlijke mest van de plantage zelve zoowel als veel stikstofhoudende „kunstmest" bijv. goede guano en chilisalpeter (dit laatste kan zeer gemakkelijk in water worden opgelost en aldus toegediend) zullen uitnemend werken. Hoe rijker de bodem wordt gemaakt, hoe grooter de opbrengst is, die men zal verkrijgen.

Van den beginne af dient er gelet te worden op het snoeien der boomen. Nadat de planten zijn geplaatst en krachtig groeien ontspruiten soms eenige bijstammen rond den hoofdstam. Deze moeten zorgvuldig worden verwijderd en de jonge boomen zoodanig gevormd, dat zij een zuivere rechte stam verkrijgen, die zich omstreeks vijf voet boven den grond vertakt. Als de boom opgroeit, moeten de zijtakken dicht bij den grond met een scherp mes onmiddellijk aan den stam worden afgesneden, opdat de bast gelegenheid hebbe over de wonde te groeien. Echter mag niet in eens te zwaar worden gesnoeid.

Curaçao Juni 1903.

G. B. DUSSEL.

DE CAMPAGNE.

Het valt ons hart te ontwaren, dat thans in Nederland openlijk een aanval wordt gedaan op het hollandsche leven onzer kolonie. Oost- en West Indië te zamen van Holland uit bijspringen en grootendeels onderhouden, wordt onmogelijk verklaard. De Oost gaat voor de West en heeft het meest recht op hulp. De West-Indië worde derhalve in tweeën gesneden, de achterlijke, minder rijke en onvruchtbare eilanden verkocht tegen 50 millioen en Suriname hiermede onderhouden en vooruitgeholpen. De Curaçaonaars, die niet onder vreemde vlag willen leven, kunnen naar Suriname verhuizen en daardoor deze kolonie krachtiger bevolken.

Zoo bedruipt West Indië zich zelve en zal tot bloei geraken, mits Curaçao verkocht worde.

Waarom Curaçao en niet Suriname opgeofferd? Omdat Curaçao voortdurend een politiek gevaar oplevert. In oorlogstijd kan onze kolonie hare neutraliteit nimmer met kracht van wapenen handhaven en zal het lijdelijk moeten toezien, wanneer een der oorlogvoerende partijen deze schendt. Maar dan zal de tegenstander op ons deze schennis wreken en onze eilanden in bezit nemen of zelfs Suriname of een gedeelte van Oost Indië opeischen.

Daarom moet dit gevaar voorkomen worden en Curaçao verkocht

„Het valt immers moeilijk te ontkennen, zoo gaat de schrijver P. C. C. HANSEN JR. in *De Amsterdammer* van 24 Mei verder, dat voor Nederland een bloeiend Suriname zonder eilanden van oneindig grooter waarde is dan een kwijnend West-Indië, waarvan de eilanden buitendien licht aanleiding kunnen worden tot hoogst noodlottige verwikkelingen, vooral later, wanneer de voltooiïng van het Panama-kanaal niet nalaten zal die eilanden een minder gewenschte belangstelling van sommige groote mogendheden te bezorgen.

Tegen dit laatste tijdig maatregelen te nemen en b. v. Curaçao in duchtigen staat van tegenweer te brengen, daarvoor heeft Nederland... waarlijk geen gelden te missen, zoolang in Oost-Indië nog zoo oneindig veel door gebrek aan geld wordt nagelaten.

Dit alles in aanmerking nemend, verdient de verkoop der West-Indische eilanden ernstige overweging."

Behoudens de laatste woordelijke aanhaling hebben wij slechts in 't kort de redeneering van den heer HANSEN weergegeven, maar meenen toch zijn bewijzen in hun volle kracht te hebben gelaten. Dat zijn geschrijf hier met „verontwaardiging zal zijn of worden gelezen," zooals *De Vrijmoedige*, waarin wij den geheelen tekst vinden medegedeeld, met reden veronderstelt, betwijfelen wij ook niet, maar wel bevreemdt het ons sterk, dat de vaderlandsche pers in Nederland niet met kracht tegen zulk een oneervol voorstel opgekomen is. De voornaamste couranten liggen ter onzer beschikking, maar het eenige blad, dat, tot dusverre althans, een woord van protest liet hooren is *Het Koloniaal Weekblad*. Zeer juist wordt het oneervolle van dergelijke verkoopplannen door dit *Orgaan van Oost en West* geteekend: „Naast het non possumus dat er o. i. geheel misplaatst uitspreekt, treft ons de lichtheid van gemoed bij het aanprijzen van het loslaten van een of meer groot stuk Nederland, niet beseffende, dat we op die wijze voor de heele wereld ons zelven zouden teekenen als een liquideerende firma, die langzamerhand haar zaken gaat inkrimpen om eindelijk geheel van het tooneel te verdwijnen. De immoraliteit van zulke plannen springt te meer in het oog, waar het onze west-indische eilanden geldt, welke nog velen herbergen, die ondanks alles de trouw aan Nederland hebben bewaard. Dezen zou dan, volgens den heer H., de geleenheid moeten worden geboden om hun, daar verbetering in den, onder ons bestuur en door verwaarloozing onzerzijds ingetreden toestand te brengen boven onze krachten zou gaan, te versjacheren grond te verwisselen tegen een vestiging in Suriname, waar — men behoeft de curaçaosche bladen er maar op na te slaan — het klimaat den eilanders zoo goedgezind is, dat menig Curaçaonaar, die er heen toog om werk te zoeken, er voor goed is gebleven — doch onder den grond.

Hopen wij, dat uitingen van kleinmoedigheid als de hier geciteerde zich niet al te dikwerf mogen herhalen, waar de taak, die deze regeering op zich nam, in de eerste plaats eischt het zelfbewuste optreden der geheele natie en haar ernstige overtuiging van het vitale belang, dat voor haar in het behoud der koloniale machtstelling is gelegen."

Van harte sluiten wij ons aan bij dezen wensch van onzen Collega. Helaas, de belangstelling in Nederland voor Curaçao is nog niet zoo groot als wij wel verlangen zouden. Zeer goed weten wij, dat Keulen en Aken niet op één dag gebouwd zijn en wachten daarom met geduld op de toenemende belangstelling voor Java, opdat er ten slotte ook wat waardeering voor West-Indië overschiete. De publieke opinie begint zich wel wat meer uit te spreken ten gunste der Indiën, maar het gaat uiterst langzaam. Zulk een geheel gemis aan gevoel echter als duidelijk blijkt uit het ingezonden stuk in *De Amsterdammer* hadden wij ronduit gezegd niet verwacht. Oogenschijnlijk wordt het verkoopplan nog al aannemelijk voorgesteld, en toch hebben de bewijzen minder kracht dan de heer H. laat voorkomen.

Vooreerst kan Suriname tevreden zijn met den spoorwegaanleg. Gouverneur en Staten meenen dat deze grootelijks tot bloei der kolonie zal bijdragen. Meerdere onkosten behoeven vooralsnog niet gemaakt en de uitslag kan rustig worden afgewacht. Ook Curaçao eischt niet zulke groote schatten om over het doode punt heen te komen. Waarom zou Nederland ook niet aan ons een paar millioen kunnen geven om eindelijk eens te beproeven of hier geen industrie en landbouw mogelijk is en de handel niet kan worden opgeheven uit zijn kwijnenden toestand? De heer H. verwacht, dat onze eilanden in waarde zullen stijgen na de opening van het Panama-kanaal, maar dan was het ook nu de minst geschikte tijd om van een verkoop onzer kolonie te gewagen. Waarom mag Nederland dan het voordeel niet genieten, en de vreugde onze Antillen weer in bloei te zien en vol levenslust?

Te recht wijst *De Vrijmoedige* er op dat het z g. „voortdurend politiek gevaar ook geldt voor het tusschen Britsch—, Braziliaansch— en Fransch Guiana besloten Suriname, zoolang echter macht boven recht gaat, is geen enkele kolonie, geen klein land gevrijwaard van onrecht van de zijde van groote en machtige naties". Daartegen kunnen, wij ons niet wapenen.

Het politieke gevaar kan als spook worden opgevoerd, maar bewijst niet ons bestaan zoo zeer te bedreigen als geloofd wordt.

De spaansch-amerikaansche oorlog en de blokkade der verbonden Mogendheden zijn zonder moeilijkheden voor ons afgespeeld. Indien een voorzichtig Bestuur onze kolonie zaakkundig leidt, zal het gevaar zoo groot niet blijken.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Na kortstondige ziekte van twee dagen is Vrijdagmorgen in het Pensionaat "Welgelegen" overleden de Eerw. Zuster LUCRETIA (WILHELMINA SOMERS) na de troostmiddelen der H. Kerk te hebben ontvangen.

Zuster LUCRETIA werd 7 November 1846 te Wouw (N. Br.) geboren, legde hare Gelofte af in het Moederhuis te Rozendaal 4 Oct. 1868, en kwam op Curaçao 3 Oct. 1873. Dertig jaren lang heeft Zij in allen eenvoud en in het verborgen den Heer gediend. Zij zal haar loon niet missen.

De begrafenis had gisteravond plaats. R. I. P.

* *
*

Kwam er in het begin dezer week een weinig verandering in den toestand van Mgr C. BLOMMERDE, zoodat men meende, dat het kostbaar leven nog wat gerekt kon worden, in de laatste dagen zijn de benauwdheden weer toegenomen, zoodat een spoedig einde wederom wordt gevreesd.

* *
*

Vrijdag ll. stuitte men bij het afbreken van het hoofdaltaar in de St. Anna-kerk op een kunstig gemetseld booggewelf, dat spoedig bleek een grafkelder te dekken, welke zich onder het altaar bevond. Men zag na het openen van den kelder duidelijk twee doodkisten, grootendeels reeds vergaan, maar behalve de twee geraamten, vond men nog eenige doodsbeenderen.

Ook de drie stel hengsels der lijkkisten duidden aan, dat er drie personen begraven lagen. Ongetwijfeld werden in dit graf de Priesters, die aan deze kerk verbonden waren, begraven.

Uit de overlevering blijkt, dat een van hen de Z. Pater JOHANNES STÖPPEL in geweest, een Pater Franciskaan, 10 Oct. 1818 gestorven.

Na al de doodsbeenderen verzameld te hebben, werden zij in een nieuwe lijkkist gelegd, en met de gebruikelijke kerkeljke rouwplechtig heden in het priestergraf op het kerkhof bijgezet.

Officieele berichten.

Volgens een van Z. E. den Minister van Koloniën ontvangen telegram, wordt hierbij namens den Heer Gouverneur aan belanghebbenden bekend gemaakt, dat de gemengde Commissie voor Venezuela den termijn voor de indiening van Nederlandsche vorderingen tot ultimo Juli a. s. heeft verlengd.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. De Heer C. BLOMMERDE, Directeur van het krankzinnigen- en het leprozengesticht tijdelijk als zoodanig ontheven;

2°. De Heer J. WHALEN, R. C. Geestelijke alhier, gedurende de ziekte van den Heer BLOMMERDE voornoemd, tijdelijk belast met diens werkzaamheden.

3°. aan den Heer J. F. QUAST, klerk ter Gouvernements- Secretarie alhier, tot herstel van gezondheid, veertien dagen binnenlandsch verlof verleend, met vergunning om zich naar Bonaire te begeven.

4°. den Heer E. WOUT, Districtmeester van het 4de district op Bonaire, op zijn verzoek, met ingang van 1°. Juli e. k., eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

* *
*

Hierbij wordt bekend, gemaakt, dat er gelegenheid bestaat om als geëemploijeerde op de Gouvernements-bureaux geplaatst te worden.

Zij, die hiervoor in aanmerking wenschen te komen, worden verzocht zich vóór den 6n. Juli a. s. bij den Gouvernements Secretaris a. i. op te geven.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Teresa de Bacilio, Bil Bloem, Prospero Baiz & Co., Sara Bazó de Salas Roo, Maraja Comfesor, Entre preneur des Pompes Funèbre, Martijn de Haseth, Thomas Panneflek, Emilio Reinhard.

Aangeteekende stukken: Arabela Cardoze, Mercedes Ma. Delgado.

De vierdubbele moord.

De voorloopige instructie over dit afschuwelijk misdrijf is gesloten; in het verloop der volgende maand zal de zaak publiek voor het Hof worden behandeld. De heer J. SUTHERLAND is volgens den rooster aangewezen om den beklaagde te verdedigen.

IJs.

Eindelijk, daar kwam het lang verwachte ijsschip Donderdagmorgen onze haven binnenzeilen. Spoedig werd nu de vreugdemare rondgebazuind, maar niet door de Maatschappij door middel van een advertentie in het DIARIO bijv. doch door het publiek zelf, dat al dagen achtereen had uit gezien of het schip nog niet kwam.

Een ongeluk kan den beste overkomen, dit begrijpen wij, en het is de eerste maal, dat deze nieuwe maatschappij het publiek te leur stelde, ofschoon wij maar niet kunnen goedkeuren, dat de machine niet in orde is gehouden om daardoor het gebrek aan ijs te voorkomen. De Directie moet toch dagen te voren reeds gezien hebben, dat de voorraad sterk verminderde, en had hare maatregelen bij tijds moeten nemen. Hetgeen nu is geschied, was toch wel wat al te erg. Daags voordat de verkoop moest gestaakt worden, werd dit eerst aan de bedienden, die het ijs kochten, medegedeeld. Wanneer de Directie zelve in een der hier verschijnende bladen, het geval had aangekondigd en de oorzaak aangegeven waarom de fabriek niet werkte, dan zouden vele praatjes, waaraan wij natuurlijk geen geloof slaan, weerhouden zijn. Vooral echter had men zorg moeten dragen, dat er steeds ijs verkrijgbaar bleef voor apotheken en zieken, die nu door vreemden moesten bedeeld worden.

Red „D".

Zoolang een hollandsche lijn, de K. W. I. M., voort blijft gaan zulk een slecht voorbeeld te geven in het eerbiedigen van den Zondag, kunnen wij moeilijk een andere maatschappij hierover lastig vallen. *El Imparcial* in zijn nummer van Dinsdag ll. wijst echter op het groote nadeel, dat de handel ondervindt, wanneer bij de bestaande zondagsregeling voor de posterij, de booten der Red D. *Zulia* en *Maracaibo* op Zondag komen en vertrekken en stelt daarom aan deze maatschappij voor om deze twee booten tot Maandag in onze haven te laten, als zij op Zondag binnenvallen of de dienstregeling zoo te veranderen, dat zij nimmer op een Feestdag in onze haven zijn.

Natuurlijk onderschrijven wij dit verzoek aan de Maatschappij ook om de redenen door onzen Collega *El Imparcial* aangegeven. Ten slotte besluit dit blad met de woorden: Referente á los vapores „*Philadelphia*" y „*Caracas*" no hay ninguna observacion que hacer."

Als de Maatschappij toch haar reisgids wil veranderen, laat zij dan zoo goed zijn voortaan een dag langer voor de reizen der „*Philadelphia*" aan te geven, deze boot komt meestal een dag later dan officieel wordt bekend gemaakt.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van de heeren RIVAS FENSOHN & Co. een nieuwe tijdtafel van de „Red D" booten voor het volgend kwartaal.

Nederland.

Marine Begrooting.

Het voornemen bestaat Hr. Ms. pantserschip „De Ruyter" gedurende het geheele jaar 1903 in West-Indië te laten, in plaats van dit schip zooals aanvankelijk in de bedoeling lag, tegen 1 Júli in Nederland te doen terugkeeren en in het najaar voor aflossing van een der schepen van het auxilair eskader in Oost-Indië te bestemmen. In verband met den politieken toestand in Venezuela acht de Regeering de aanwezigheid van een schip van groot charter in de West-Indische wateren dringend noodzakelijk. Een voortdurende stationeering van een schip met voldoende gevechtswaarde is voor het handhaven van Nederland's souverein gezag en voor de bescherming van de belangen onzer koloniën noodig geworden.

In verband hiermede zal aan H. M. worden voorgesteld de „Suriname" naar Nederland te doen terugkeeren.

Voorts bestaat het voornemen om de „Holland", die in Maart jl. uit West-Indië terugkeerde, na gereedheid naar Oost-Indië te doen vertrekken en in het najaar de „Friesland" derwaarts te zenden; maar na afgelost te zijn moeten twee schepen van het auxiliair eskader weder naar Nederland terugkeeren.

Bij het wetsontwerp tot definitieve vaststelling der Marinebegrooting voor 1903 behoort nog een nota van den Minister Ellis, waarin hij eenige opmerkingen en vragen beantwoordt, voorkomende in het Voorloopig Verslag, betrekkelijk het eerst ingediende ontwerp tot vaststelling van de Marinebegrooting.

Hieruit blijkt dat 's Ministers ambtsvoorganger, in verband met de voorgenomen reorganisatie van het korps mariniers, den Minister van Koloniën in kennis heeft gesteld van zijne beschouwingen omtrent het vervangen van de koloniale troepen te Curaçao door een detachement mariniers.

Engeland. — Voor het in vacantie ging, heeft het Engelsche Lagerhuis Chamberlain nog eens willen hooren over zijn nieuwe politiek, bestaande in bescherming van de koloniën en het heffen van rechten op koopwaren van andere Rijken, waarvan de opbrengst zou moeten dienen om Engeland aan zijn lang beloofde verzekering van werklieden tegen de gevolgen van ouderdom en invaliditeit te helpen.

De premier, lord Balfour, opende het debat. Engeland, zoo betoogde hij, staat thans met zijn vrijhandel alleen en ziet van alle zijden een muur van vijandige tarieven tegen zich opgericht. De tijd schijnt dan ook niet verre, dat Turkije, de Engelsche protectoraten en Indië de eenige neutrale markten zijn. Bij dien toestand moet worden overwogen, of Engeland niet als alle andere natiën ter zelfverdediging invoerrechten moet heffen voor andere doeleinden dan voor de landsverdediging, waarvoor zij thans tijdelijk zijn geheven. Zulk een politiek kan allereerst noodig zijn om zich te kunnen verzetten tegen de opvatting van hen, die de Engelsche koloniën als afzonderlijke staten zouden willen behandelen, een zinspeling op den eisch van Duitschland en Nederland, dat Engeland verplicht zou zijn van suiker uit haar koloniën, die premieën geven, een evenredig recht te heffen. Engeland zou zich, meende Balfour, tegen deze opvatting niet kunnen verdedigen, wanneer het niet fiscale wapenen heeft, die het geschikt kan keeren tegen hen, die aldus zoude trachten het Rijk te ontbinden. Een andere reden, om tot protectie als maatregel van verdediging over te gaan, is z. ii. de wensch om moederland en koloniën nauwer aaneen te smeden.

Is het zeker, dat de werkmansstand zich tegen dit denkbeeld zal verzetten, vraagt de minister verder. Dat kan ik niet weten, totdat is besproken, hoe wij tot een beslissing kunnen komen in deze aangelegenheid. Ik geef toe, dat het traditioneel verzet van het volk tegen een belasting op voedingsmiddelen en de geneigdheid der koloniën tot beschermende maatregelen, moeilijkheden kunnen opleveren. Wanneer deze moeilijkheden niet te boven zijn gekomen, kunnen wij het aangegeven stelsel niet doorvoeren. Ik ben er ook niet heel zeker van, of dit stelsel wel uitvoerbaar is, (toejuichingen bij de oppositie), maar tenzij het uitvoerbaar is of indien het Britsche Rijk blijft een reeks van afzonderlijke economische eenheden, behoeven wij niet de hoop te voeden, dat onze tak van het Angelsaksische ras voorbestemd is om een even zegenrijke economische ontwikkeling door te maken als ongetwijfeld op den weg der Vereenigde Staten ligt.

Chamberlain, die luide werd toegejuicht, sloot zich hierbij aan. Niet de geheele fiscale politiek moest worden omvergeworpen, maar enkele afwijkingen worden toegelaten, doch daartoe moest de regeering eerst mandaat van het volk hebben.

„Als de regeering dit mandaat ontvangt, zou ik allereerst een nieuwe koloniale conferentie bijeenroepen. Ik twijfel er in het minst niet aan of met de koloniën zouden dan overeenkomsten gesloten kunnen worden, waarbij aan hen evenveel wordt gegeven als zij ons geven. Bij wederzijdsche preferentie moeten wij niet alleen ontvangen, maar ook geven en wij moeten geven een recht op voedingsmiddelen. Ik ben bereid deze zaken te verklaren voor de werklieden. Zulk een recht zou een groote som voor de regeering opleveren en deze opbrengst zou besteed worden voor sociale wetgeving, als bijv. ouderdomspensioenen. Zulk een recht zou niet de bedoeling hebben van een beschermend recht, maar zou slechts toevallig beschermend werken.

Verwijzend naar het optreden van Duitschland tegenover Canada deelde de minister mede, dat de Regeering over deze zaak herhaaldelijk vertoogen richtte tegen Duitschland, echter zonder eenig resultaat. De Duitsche regeering kan niets doen, zoo lang het Duitsche volk niet ervaart, dat het zijn wraak aan Canada niet kan koelen zonder nadeel voor eigen zak.

Ik wil daarmee niet zeggen, dat als de regeering het verlangde mandaat had, ik een hoog recht zou heffen van elk Duitsch product, maar ik zou tot Duitschland zeggen, als ge ons in dit niet tegemoet kunt komen, zal ik op dat een recht moeten leggen (gelach). Het is volstrekt noodzakelijk, dat wij de macht hebben, om van zekere artikelen rechten te heffen als wij op eenigerlei wijze maatregelen van verweer moeten nemen, wanneer onze koloniën geschaad worden door represailles van buitenlandsche mogendheden.

De Minister eindigde met op de mogelijkheid te wijzen, dat Engeland zich zou hebben te verdedigen tegen de trusts in de Vereenigde Staten en op het vasteland.

Na nog eenig debat werd de discussie afgebroken. De leiders der oppositie waren niet aanwezig. Zij zijn voornemens, de zaak ter sprake te brengen bij de behandeling van de wet op de middelen.

Amerika. — Plotseling zal Amerika dan worden een militaire staat. Niet alsof de Amerikaan ooit Pruisisch-militaire begrippen in zijn hoofd zou kunnen prenten — nog altijd trekt de Amerikaansche officier, zoodra zijn dienst is afgeloopen, zijn uniform uit, omdat hij in gewone kleeren meer respect geniet.

Maar als Staat, als mogendheid gaat Amerika groot doen en dan natuurlijk zóó groot, dat het alle andere groote mogendheden overtreffen zal.

Er is aan 't werk geweest een algemeene marine-commissie, die dan nu eens gezegd heeft, wat er moet gebeuren en verklaart, dat noodig zijn 48 pantserschepen eerste klasse, 24 snelvarende pantser-kruizers en dan heele menigten torpedobooten, rammonitors enz.

En dat alles moet er vóór 1910 komen.

Dit is vooral noodig, niet om Noord-Amerika te verdedigen, want niemand denkt eraan, het te veroveren, ook niet om zelf op verovering uit te gaan in andere werelddeelen, want behalve hier en daar een eilandengroep en later een stukje China, is daar niet veel te halen.

Maar Amerika moet sterk zijn om de Zuidelijke helft van het werelddeel „tegen indringers te beschermen."

Daartoe dient ook de Noord-Zuid Spoorweg, die in plan reeds bestaat, en onlangs heeft de legerdepartement vijftig nieuwe kazernes aanbesteed en het blijkt steeds meer uit Roosevelt's redevoeringen, die hij bij dozijnen afsteekt, dat hij de uitbreiding van vloot en leger tot parool voor de aanstaande verkiezingen maken wil. Hij betoogt overal dat Amerika de eerste, de grootste, de beste, de superlatiefste natie ter wereld is, maar dan ook als zoodanig moet optreden.

Washingtons „testament", waarin den Amerikanen op 't hart werd gedrukt zich niet met de overige wereld in te laten, maar zichzelven genoegzaam te zijn, wordt vergeten.

Cuba. — Cuba heeft met de Vereenigde Staten een eeuwig verdrag gesloten, dat van de onafhankelijkheid, tegen Spanje bevochten, niet veel overlaat.

Cuba verbindt zich met geen vreemde mogendheid een verdrag aan te gaan, waardoor de onafhankelijkheid van de Cubaansche Republiek zou kunnen worden verkort, en aan geen mogendheid een nederzetting of station op het eiland toe te staan. Cuba mag geen schuld aangaan, welks rente na aflossing uit de gewone inkomsten van het eiland niet kunnen worden bestreden en Cuba kent aan de Vereenigde Staten het recht toe „voor het behoud der Cubaansche onafhankelijkheid, voor de bescherming der regeering zoowel als voor de bescherming van leven, eigendom en persoonlijke vrijheid te waken, en op te treden voor de naleving der verplichtingen die door het Verdrag van Parijs aan de Vereenigde Staten werden opgelegd, voor zoover die thans door de regeering der Cubaansche Republiek zijn overgenomen.

Feitelijk ligt, wat in dit contract staat, reeds opgesloten in de Grondwet. Het nieuwe parlement werd toen gedwongen, enkele amendementen van den senator Platte, die dit alles inhielden, over te nemen, wilde het haar zelfregeering door Amerika zien erkend. Tot nu toe stond dat echter alleen in de Grondwet, die slechts Cuba bond, doch thans is dit bekrachtigd door een tractaat, waarvan de Vereenigde Staten de naleving kunnen eischen. Als contra-prestatie wordt nu gerekend op een verlaging van invoerrechten van Cubaansche suiker en tabak, waarin de Amerikaansche Senaat reeds heeft berust, doch die door het Huis van Afgevaardigden nog niet werd bewilligd.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Un aplauso mas.—Tengo mucho gusto, escribe el Dr. Carlos Esguerra, prominente médico de Bogotá — en manifestar que he usado con buen éxito en mi práctica profesional la „Emulsión de Scott", de aceite de hígado de bacalao con hipofosfito. Esta preparación tiene la ventaja sobre el aceite de bacalao puro de ser mejor aceptada por las personas de paladar muy delicado y por aquellas que tienen repugnancia por el aceite.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Marcb.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas
Vertrekt van New-York	Mei 23	Mei 30	Juni 6	Juni 13	Juni 20	Juni 27
Komt aan te San Juan		Juni 4		18		Juli 2
Vertrekt van „		5		19		3
Doet Curaçao aan		7		21		5
Komt aan te La Guaira	30	8	13	22	27	6
Vertrekt van „	31	10	14	24	28	8
Komt aan te Pto. Cabello		11		25		9
Vertrekt van „		12		26		10
Komt aan te Curaçao	Juni 1	13	15	27	29	11
Vertrekt van „	7	15	21	29	Juli 5	13
Doet La Guaira aan	7		22		6	
„ San Juan „		17		Juli 1		15
Komt aan te New-York	15	22	Juni 29	6	13	20

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van Curaçao	Juni 1	Juni 8	Juni 15	Juni 22	Juni 29	Juli 6
Komt aan te Maracaibo	2	9	16	23	30	7
Vertrekt van „	6	12	20	26	Juli 4	10
Komt aan te Curaçao	7	13	21	27	5	11

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.